Sportul Magazin

DRUMEȚIND ÎN MUNȚII RILA ȘI PIRIN

Interesanta excursie a unui grup de turiști bucureșteni în cei mai înalți masivi ai Bulgariei

Inițiativa a pornit din grupul de iubitori ai drumeției de munte pe care i-a înmănunchiat Touring-Clubul existent în cadrul Casei de cultură a sectorului 4 din Capitală.

Ce-ar fi să ne petrecem concediul drumețind din cabană în cabană pe cei mai înalți munți ai Bulgariei? Propunerea a întrunit 21 de adeziuni și, grație deosebitei solicitudini a Oficiului de Turism-București, iată-ne la drum!

Ajunși la Sofia în zori de zi, facem un scurt popas la agenția specializată în turism de munte „Turpirin". Primim prospecte, hărți, lămuriri și facem cunoștință cu ghidul. Ne urcăm, curînd, în autocarul ce ne va purta spre mănăstirea Rila, care are o istorie de un mileniu și care se află în munții cu același nume, la 1 157 m altitudine.

Vizităm străvechiul monument de arhitectură fost, totodată, important focar de cultură și, ne reluăm — după prînz — călătoria cu autocarul pînă la 1 400 m altitudine.

De aici înainte, timp de două săptămîni, vacanța noastră a fost aproape numai drumeție. Seara, ne aflam la cabana Lovna, una din cele multe ale Asociației turiștilor bulgari, modeste — în general, dar bine întreținute, de o curățenie exemplară (toată lumea lasă bocancii la intrare primind, în schimb, încălțări ușoare pentru interior). Bine aprovizionate (roșiile, pepenii și strugurii n-au lipsit nici la aproape 3 000 m altitudine), ele nu cunosc... pacostea băuturilor alcoolice. Nu numai că ele nu vînd așa ceva dar se interzice strict și consumul băuturilor aduse — eventual — de turiști.

A doua zi ajungem într-o zonă de lacuri glaciare, trecem pe la cabana „Sedem iezera" (7 lacuri) și, după un frumos drum de creastă, între 2 000 m și 2 731 m (vîrful Maliovița), coborîm la hotelul alpin de sub acest vîrf, după 11 ore de mers.

Au urmat două zile de program relativ mai ușor pentru ca, la 6 septembrie, să atingem cotele maxime ale acestei excursii: vîrful Dimitrov (2 902 m), Lacul înghețat (2 800 m), cel mai înalt din peninsula balcanică, vîrful Musala (2 925 m), cea mai mare înălțime dintre Alpi și Caucaz. Am înnoptat la cabana Hagisotirov (2 185 m).

Continuăm să străbatem masivul Rila pe lîngă vîrfurile Kovaci (2 634 m) și Kanarata (2 691) și, la 9 septembrie, coborîm în stațiunea Semkovo (1 725 m). După o zi de repaos, autocarul ne transportă în munții Pirin lăsîndu-ne la cabana Iavorov (1 740 m). Următoarele două zile le petrecem, iarăși, la mari altitudini. Trecem pe lîngă vîrfurile Banski Sukodor (2 884 m) și Baioni Dubki (2 820 m), parcurgem dificila creastă Konceto și urcăm la vîrful Vihren (2 914 m) de unde zărim, în depărtare, Olimpul zeilor elenici. Alte două zile ne permit să trecem prin zona Kamenița (2 825 m) de unde coborîm în localitatea Sandanski, punctul terminus al încîntătoarei noastre excursii pe care o recomandăm și altora, cu condiția, însă, de a fi bine antrenați pentru drumeția de munte.

Ing. Dan DIMITRESCU

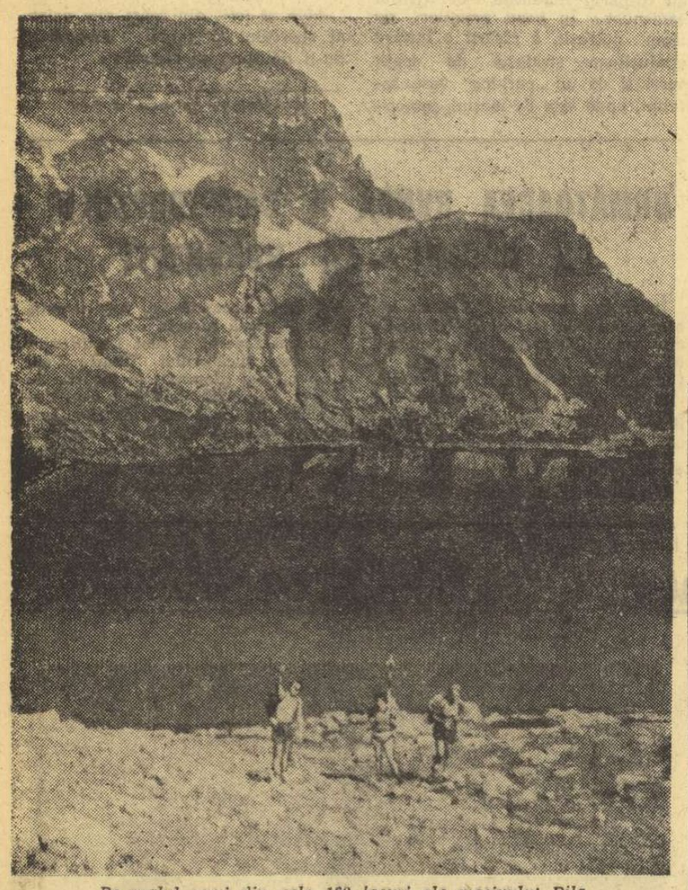

Pe malul unui din cele 160 lacuri ale masivului Rila

LA „PĂIANJEN"...

● Și „campionul" luftangiilor este un fel de golgeter. N-a tras el cel mai mult... *în gol?!*
● A fost un joc anonim. Nu se semnase... nici un gol!
● Echipa fusese lansată în atac de public. Puterea... opiniei publice!
● La golul primit apărătorii rămaseseră spectatori!
Astfel crescu numărul spectatorilor... fără bilet de intrare!
● Jucătorul ratase un 11 metri! Și simți un gol... în suflet!
● Meciul s-a jucat pe un timp nefavorabil... echipei gazdă, care a pierdut cu 3—0!

D. C. MAZILU

„OPRIȚI TIMPUL!" — Revedere după 20 de ani...

Profesori și „elevi", reuniți după 20 de ani, zîmbesc obiectivului nostru fotografic

Foto: Dragoș NEAGU

Față în față, ca acum 20 de ani. La catedră, profesori intrați în toamna vieții, dar care, cu două decenii în urmă, dăruiau din capacitatea și pasiunea lor profesională; în bănci, acei care în toamna anului 1952 ieșeau pe porțile Școlii medii tehnice de cultură fizică din București pentru a-și lua în primire posturile de profesori. Față în față cu amintirile calde și răscolitoare, cu prețuirea și recunoștința pentru cei ce s-au străduit să insufle elevilor de acum 20 de ani dragostea pentru sport, pentru meseria de profesor de sport.

20 de ani, o aniversare pe care absolvenții promoției a doua a S.M.T.C.F. București au serbat-o ieri, la I.E.F.S., în cadrul intim al acestor jubileuri. De la catedră, citirea catalogului a însemnat nu o simplă enumerare, ci un răboj al realizărilor foștilor „semetecefiști". Profesori distinși cu titlul de fruntași, profesori care predau de 20 de ani în aceeași școală, profesori în învățămîntul superior, antrenori, tehnicieni, foști sportivi fruntași, reprezentanți ai României la marile competiții internaționale, iată cine se aflau în bănci, față în față cu foștii lor profesori.

Ileana Colesnicov, campioană mondială, maestră emerită la handbal, Sorin Ioan, campion mondial universitar la atletism, Elena Dragomirescu-Neagu, Adriana Florescu, Ștefania Tomescu-Dinescu, Teodora Simionescu-Predescu, mulți ani în șir internaționale la baschet, Constantin Dinescu, internațional și actualmente antrenor de baschet, Geza Füresz, multiplu campion național de box, internațional, acum antrenor, Hariton Pașovschi, atlet, bober, acum antrenor al lotului de bob, Ela Gaită-Jecu, maestră a sportului la handbal, iată doar cîteva din numele care au arătat cît de valoroasă a fost promoția 1952 a S.M.T.C.F. București. Și iată pentru ce, la acest jubileu, urăm și noi foștilor elevi, acum maturi profesori, antrenori, nouă succese în frumoasa carieră aleasă.

D. STANCULESCU

HANDBALIȘTII DE LA STEAUA ȘI... COPIII LOR

Handbaliștii de la Steaua încing, la fiecare antrenament, cîte o „miuță" la două porți. Pînă aici nimic neobișnuit, dar latura spectaculoasă a „miuțelor" o constituie disputa dintre cele două echipe, alcătuite pe criteriul... copiilor pe care îi au jucătorii. Din formația celor cu băieți fac parte **Popescu, Dină,** și **Orban,** în vreme ce echipa celor cu fete este alcătuită din **Gruia, Cristian** și **Marinescu.** Căpitanul echipei tăticilor cu băieți este tînărul portar **Ștefan Orban,** care are, de puțin timp, doi gemeni! Scorurile meciurilor nu le știm prea exact dar se pare că în avantaj sînt cei cu fetițe!

CĂRȚI NOI ÎN EDITURA STADION

O LUCRARE DESTINATĂ CELOR DE LA CATEDRĂ *)

Printre instrumentele de lucru pe care un cadru didactic trebuie să le aibă la îndemînă, se numără și „metodica" predării obiectului respectiv. Aceasta deoarece ea cuprinde principalele direcții pe care trebuie să le urmeze profesorul pentru realizarea integrală a obiectivelor disciplinei în cauză, precum și modalități de rezolvare a unor teme propuse de programa școlară. Nevoia utilizării unei asemenea lucrări este mai frecventă, desigur, la cei cu o experiență didactică redusă, dar nici profesorii cu un îndelungat stagiu la catedră nu o pot ignora.

Educația fizică, ca disciplină obligatorie cu un efect instructiv-educativ deloc neglijabil, și-a îmbogățit „bibliografia" prin recentul volum apărut în Editura Stadion, semnat de Gheorghe Mitra și Alexandru Mogoș, inițiatul „Metodica predării educației fizice". Lucrarea constituie o apariție extrem de utilă, avînd în vedere și faptul că încă multe catedre sînt ocupate de cadre didactice cu o insuficientă pregătire de specialitate, ea adresîndu-se, firește, și „titularilor" și celor care se află încă pe băncile facultății.

Nu ne propunem să facem o analiză de profunzime a volumului, dat fiind, în primul rînd, caracterul aplicativ al cărții (poate că cei interesați în utilizarea ei ne vor trimite opiniile lor), dar vom menționa că autorii au folosit la alcătuirea ei cele mai noi date despre metodele și mijloacele de predare a educației fizice, lista bibliografică de la sfîrșitul volumului stînd mărturie în acest sens. Apoi, desigur, nu putem ignora experiența didactico-pedagogică a celor doi semnatari ai lucrării.

Folosim acest prilej, pentru a aminti că într-o mai veche anchetă a ziarului, profesorii care au răspuns la întrebările noastre au solicitat și apariția unui manual destinat elevilor, ceea ce ar contribui mai eficient la consolidarea disciplinei în rîndul celorlalte obiecte de studiu.

Emanuel FANTANEANU

*) Gh. Mitrea, Al. Mogoș — Metodica predării educației fizice, Editura Stadion, 1972, 287 pag., 8,50 lei.

VAN ALEN ÎN LUPTĂ CU TENISUL CONSERVATOR

Toți cei care frecventăm, de la o vreme, cu asiduitate, „centralul" de la Progresul, trebuie să recunoaștem că printre noi se află destui novici, sincer amorezați de tenis, dar cărora sistemul complicat de numerotare, de calculare a punctelor le creează un neplăcut complex de inferioritate. Parcă îi și vezi urmărind cu aviditate și curiozitate partida, fără să înțeleagă prea bine evoluția scorului și de cele mai multe ori prea timizi pentru a îndrăzni să ceară lămuriri vecinului, plutind în incertitudinea rezultatului și mulțumindu-se cu satisfacția jocului în sine (ceea ce ar putea fi culmea imparțialității în lumea spectatorilor de sport!).

Asemenea observații l-au obsedat și pe James Henry Van Alen, despre care oricum nu se poate spune că nu se pricepe la tenis, de vreme ce a fost, în mod recunoscut, unul dintre buni jucători amatori în perioada interbelică. A jucat o memorabilă partidă de dublu împotriva lui Bill Tilden și a făcut pereche, în sudul Franței, cu regele Gustav al Suediei. Ei bine, acest bătrîn tenisman american și-a propus să reformeze tenisul — în interesul jocului și mai ales al multimilor chemate să-l iubească — inventînd așa-numitul **„Van Alen Simplified Scoring System"** sau prescurtat VASSS, adică un sistem simplificat de numărătoare. În locul suitei tradiționale: 15, 30, 40 (a cărei origine e greu de definit, cerînd incursiuni în istoria britanică, dacă nu chiar în „jeu de paume"-ul francez), Van Alen vrea să aline bătăile de cap ale neofiților, propunînd numărătoarea cea mai elementară: unu, doi, trei, urmînd ca ghemul (în engleză: **game**, adică jocul) să revină celui ce obține primul patru puncte. Mai simplu nici că se poate! În cazul în care adversarii ajung (în set) la 6—6, se mai joacă doar 9 mingi, setul revenind celui ce cîștigă primul cinci puncte. Acesta este faimosul **„tie-break"** (adică: ruperea, curmarea egalității), un sistem expeditiv care elimină nesfîrșitele prelungiri de set (fără a asigura însă un final echitabil) — de altfel **singura** dintre propunerile lui Van Alen care a și intrat în uzul marilor competiții de tenis. Spunem **singura**, pentru că bărbatul acesta de 70 de ani nu a încetat să ne surprindă cu inovațiile sale în materie de tenis. Deși educat la Cambridge, el combate termenii pseudoarhaici englezi „love" (în locul căruia propune: zero), **„deuce"** (egalitate) sau **„advantage"** — pe care ar dori să-i vadă eliminați, în scopul limpezirii terminologiei de tenis. Autorul sistemului VASSS mai oferă și alternativa unui set în care — în general tenisului de masă — să se joace pînă la 31 de puncte (eliminînd deci socoteala pe ghemuri). Pentru a face meciurile mai atractive (evitînd circuitul limitativ: serviciu-retur-volé și gata), pentru a minimaliza importanța serviciilor extrem de puternice (care aduc un avantaj chiar fără joc, încă înainte de începerea schimburilor de lovituri), Van Alen s-a făcut avocatul a două inițiative: fie să se execute serviciul de la un punct aflat cu un metru în urma liniei de fund, fie să se renunțe la dreptul celui de al doilea serviciu.

Cît de îndrăgostit este Van Alen de tenis se vede din multiplele sale idei, dintre care unele au bune șanse de a deveni reguli în ziua în care conservatorismul în sport va putea fi biruit. Argumentele sale țintesc să facă din tenis un sport popular, pe înțelesul oricui și desfășurat în limite de timp rezonabile. Un meci disputat după sistemul VASSS nu durează mai mult de o oră și 10 minute, în așa fel încît jucătorii, spectatorii și televiziunea își pot alcătui programele proprii cu mai multă acuratețe.

Cît de înfocat spectator de tenis poate fi Van Alen, am văzut la arena Progresul, cu prilejul finalei Cupei Davis. Dacă ar fi să-l credem pe Curry Kirkpatrick, trimisul special la București al revistei americane „Sports Illustrated", Van Alen este milionarul acela cam zănatec, exaltat, din tribună, către care s-a îndreptat Ilie Năstase, spunîndu-i: „Vă dau cinci dolari, dacă nu mai vorbiți în timpul jocului!"...

Victor BĂNCIULESCU

Cu NELU NUNWEILLER, despre el și despre alții

● Dinamo a pierdut un jucător, dar a cîștigat un antrenor
● „Cred că n-am avut talent, dar l-am suplinit prin muncă" ● „Am vrut să-mi încheie meseria de antrenor înainte de a o începe bine" ● „Dumitrache nu și-a spus ultimul cuvînt"

Dimineață însorită de noiembrie... Cer limpezit de nori, soare generos, vrăbii care umplu de zarvă teii parcului Dinamo... Pe un teren de zgură, echipa „însurăților" (Bucescu, Fl. Dumitrescu, Deleanu, Radu Nunweiller, Sălceanu) înfruntă formația „holteilor" (Dinu, Petre Nicolae, Dumitrache, Cheran, Sătmăreanu)...

Luptă îndîrjită pentru supremație, șarje rapide, schimburi derutante și goluri spectaculoase. În tribună, înarmat cu un fluier, Nelu Nunweiller, omul care de 20 de ani și-a contopit ființa cu echipa Dinamo, dăruind fotbalului tot ce a avut mai bun ca jucător, ni se înfățișează acum în postura de antrenor, străduindu-se să piloteze cu brațul său viguros și încercat, spărgătorul de gheață dinamovist, printre icebergurile acestui atît de capricios campionat.

Fluier final. Fotbaliștii pornesc la dușuri. Antrenorul rămîne lîngă mine, în tribuna scăldată de razele ușoare ale soarelui:

— Jucătorii au scăpat de chin. Acum, e rîndul antrenorului!

Nelu zîmbește:

— Însăși meseria de antrenor e un dulce... chin.

— Ai și gustat oare din acest „dulce chin"?

— Foarte repede chiar... Vreau să încep cu o mărturisire: proaspăta mea carieră de antrenor la Dinamo a fost pe punctul de a se încheia chiar înainte de a... începe.

— ?!

— Am să-ți explic imediat. Cînd mi s-a propus conducerea tehnică a echipei, am ezitat. Răspunderea mă copleșea. Ca jucător dinamovist, știam ce înseamnă să fii antrenor la una dintre cele mai discutate formații din țară. Dar dragostea pentru acest club m-a făcut să alung toate temerile ce mi se cuibăriseră în inimă... Și a mai fost ceva. Am citit în ochii băieților, încă de la prima noastră întîlnire, că sînt alături de mine cu trup și suflet, **că mă consideră un prieten mai mare și mai experimentat.**

— Îmi amintesc că ai avut o „pornire" destul de bună ca antrenor.

— Da, toată lumea a fost mulțumită la început. Dar a picat din senin un trăznet: acel stupefiant 0—3 cu Sportul studențesc, o lovitură neașteptată care m-a clătinat. Parcă îmi căzuse tot cerul în cap. După joc, n-am mai avut ochi și cuvinte pentru nimeni. Am luat o mașină și m-am oprit pe o stradă la marginea Bucureștiului. S-a lăsat seara și m-am plimbat singur, hărțuit de gînduri pînă pe la ora 10. Hotărîsem ca a doua zi să mă duc la club și să-mi pun demisia pe masă. Dar apoi mi-am amintit de clipele identice pe care le trăiserăm ca jucător, după unele înfrîngeri. **Tristețea era aceeași și atunci, numai postura mea era alta.** Mi-am spus, deci, că Nelu nu trebuie să capituleze. În plus, a doua zi, la analiza jocului m-a impresionat deosebit un amănunt surprinzător: **jucătorii care obișnuiesc după înfrîngere să arunce vina pe alții își recunoșteau acum singuri greșelile.** Concluzia după această ședință a fost una singură, și au tras-o chiar fotbaliștii: **„Să facem antrenamente și mai tari!".** A urmat partida cu F. C. Argeș, victoria cu 3—1 și antrenorul Nunweiller, și-a descrețit fruntea...

— Ne-am luat cu vorba și am cam sărit peste ani, ajungînd la Nelu Nunweiller antrenorul. Nu trebuie însă să-l omitem pe jucător! Ai figurat de 41 de ori în echipa națională. Ce partidă ți-a impregnat mai mult în memorie?

— Aceea cu Spania de la București cînd am cîștigat cu 3—1. Pierdusem prima manșă la Madrid cu 0—6, dar la noi acasă am jucat „ca la carte". A fost una din evoluțiile cele mai frumoase ale echipei noastre naționale!

— Cine a fost cel mai redutabil adversar al dumitale?

— Peter Ducke (R.D.G.), un atacant care se demarca pe spații largi și foarte abil în manevrarea balonului. Dintre adversarii români, cel mai mult mi-au dat de furcă Alexandrescu și Dridea.

— Dar care crezi că a fost cel mai complet fotbalist?

— Fără îndoială, Di Stefano. Un tehnician desăvîrșit care „ara" tot terenul cu aceeași vigoare din primul pînă în ultimul minut. În partida cu Dinamo, la un moment dat Di Stefano a scos o mînge de pe linia propriei sale porți! Și, nu uita, era... atacant!

— Cum îți explici reușita deplină a jucătorului Nunweiller III?

— Am muncit mult, cu dragoste, cu pasiune, cu totală dăruire pentru că fotbalul are o lege a lui: îți dă totul numai dacă-l plătești în aceeași monedă, adică dîndu-i și tu totul!

— Crezi că ai fost un fotbalist talentat?

— Nu. Un jucător talentat n-ar fi trebuit să muncească cît am muncit eu. El lasă totul pe seama talentului. Și nu cred că e bine așa, mai ales acum cînd fotbalul modern fixează niște parametri foarte ridicați!

— Au existat la un moment dat în fotbalul românesc trei frați Nunweiller. Care dintre ei crezi că a fost cel mai talentat?

— Fără îndoială, Radu. Păcat însă că n-a avut forța și sănătatea mea și elasticitatea lui Lică!

— Ai trecut prin multe mîini de antrenori. Pe care îi apreciezi mai mult?

— Am patru preferințe: Ilie Oană (pe care l-am avut antrenor la lotul național), Angelo Niculescu, Traian Ionescu și Nicușor. Toți au o trăsătură comună: buni tehnicieni, și, mai ales, oameni cu simțul măsurii care cunosc sufletul jucătorului și știu să se comporte ca atare...

— Dacă ți s-ar cere să întocmești la această oră echipa națională, ce formulă ai alege?

— Asupra unei formule nu sînt decis, dar aș putea să-ți dau un lot: Răducanu (totuși) — Sătmăreanu, Pop, Boc, Dobrău, Dinu, Deleanu — Dumitru, Pescaru, Radu Nunweiller — Bucescu, Dumitrache, Dobrin, Gyorfi.

— Ce țeluri îți propui pentru viitor?

— Vreau să fac din Dinamo o echipă constantă, fără fluctuații. Adică vreau să impun tuturor același volum de muncă pe care îl depuneam eu pe vremea cînd eram jucător!

— Cum vezi „problema Dumitrache?

— Cred încă în steaua lui pentru că îl cunosc mai bine decît mulți alții și știu că iubește fotbalul. Și asta este foarte important!

— Care a fost cea mai mare satisfacție sportivă personală?

— Cînd am fost rechemat la echipă în 1971 ca jucător, după angajamentul din Turcia. Știam că ghetele mele atîrnă mai greu în norolul de pe stadionul „23 August", dar tenacitatea și-a mai spus o dată cuvîntul și am cucerit Cupa, ultimul meu trofeu ca jucător.

— Ce-și propune antrenorul Nunweiller, pe linia promovării tinerelor talente?

— În chiar după amiaza acestei zile mă duc la un „amical" între două echipe din campionatul orășenesc, unde vreau să văd la lucru cîteva „promisiuni". Eu n-am uitat că am început fotbalul pe maidan și l-am continuat cu meciurile interstrăzi. Știu deci unde să caut. Și cine caută trebuie să găsească pînă la urmă!...

— O ultimă indiscreție, Nelu Nunweiller. Dacă ai mai avea posibilitatea să optezi încă o dată, ce-ai prefera să fii: jucător sau antrenor?

Nelu pare amuzat de întrebare. Privește cerul cu ochi vioi și surîde: „Cînd eram jucator, nu dormeam decît două-trei ore în noaptea premergătoare meciului. Iar acum, ca antrenor, cam tot atîtea ore dorm. Cum s-ar spune, egalitate perfectă!...

George MIHALACHE

Răspunde Ion Postasu

COSTEL ATANASIU, GIURGIU. Controversă fotbalistică între tată și fiu! Oricare ar fi rezultatul „meciului", victoria rămîne, deci, în familie. Dar ea a fost repurtată de dv., tatăl dv. neavînd dreptate atunci cînd susține că, în urmă cu cîțiva ani, a urmărit la televiziune, în direct, un meci de fotbal transmis de la Pitești. Prima transmisiune de acest fel a fost făcută, nu de mult, cu prilejul partidei cu echipa luxemburgheză Aris Bonnaweg.

MIRCEA BURLACU, PRAVIȚA DE SUS. Ion Țiriac nu este căsătorit.

MIRCEA POPESCU, CONSTANȚA. Prin reluările Ampexului, fiecare gol din meciul F. C. Argeș—Real. Madrid (scor: 2—1) a fost văzut de trei ori pe ecranul televizoarelor. Ceea ce v-a inspirat o reflecție glumeață:

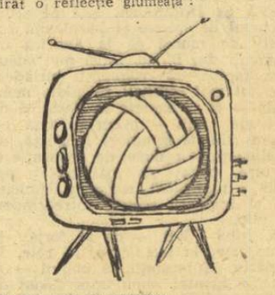

Pentru meciul următor,
Ar fi un avantaj mai mare,
De s-ar adăuga la scor,
Și golurile-n reluare!

I. IACOB, CRAIOVA. „Nu fiindcă sînt stelist, dar aceasta va fi ordinea, la sfîrșitul campionatului: 1. Steaua, 2. Universitatea Craiova (ați ținut seama de faptul că sînteți și craiovean!), 3. Dinamo. Nu e așa că am dreptate? Știu și eu? Cel mai bine este să consultați clasamentul la sfîrșitul campionatului. Numai el poate să vă spună dacă ați avut sau nu dreptate.

AURELIAN SFIRLEA, CHIȘINEU-CRIȘ. În meciul de neplăcută aducere aminte, de la Zürich, cu Elveția, cînd am pierdut cu 7—1, la scorul de 3—0 Mihai Ionescu a fost înlocuit în poartă de către Datcu, care a scos mingea din plasă de 4 ori. Probabil că Mihai Ionescu a spus: „Sic! Eu n-am primit decît trei goluri!"

IERONIM GRIȘAN, MOFTINUL MIC. De acord cu dv.: **„Bine ar fi dacă s-ar tipări regulamentele diferitelor jocuri: fotbal, tenis, volei, handbal, baschet etc".** Se observă, de altfel, nu numai în rîndurile spectatorilor, ci chiar ale jucătorilor, o învățare a regulilor de joc, după... ureche. Ați ridicat o problemă serioasă, care merită discutată — și vom face acest lucru — pe un spațiu mai larg. Dar, să vă răspund și la întrebare: la executarea unei lovituri de la 11 metri, jucătorul care a executat

lovitura poate relua mingea respinsă de portar. Nu poate face acest lucru, dacă la o asemenea lovitură, mingea a lovit bara și a ricoșat în teren, spre el, dar are acest drept un coechipier sau un... adversar mai repede de picior!

MIGAILA STANCU, COMUNA ADINCATA. Fotbaliștii de la Rapid n-au cîștigat niciodată la Craiova, în fața Universității. Nici nu este atît de ușor...

MANFRED TEUTSCH, SERCAIA. Cum îi cheamă pe jucătorul portughez care l-a accidentat pe Pele, la C.M. din 1966, din Anglia? Morais. Nu l-ați... iertat încă?

FILIP DUMITRU, DANILENI. „Victoriile sportivilor noștri mă entuziasmează și, aproape fără să-mi dau seama, în-

cep să scriu versuri, avînd însă teama de a nu fi copiat pe cineva". Nu vă frămîntați. Am citit versurile. Sînt ale dv., vă asigur!

I. MIHAI, COMUNA SUSANI. Nu vă vine să credeți (probabil că sînteți un suporter al echipei F. C. Argeș), dar, de la reintrarea Steagului roșu în divizia A, în ediția 1969—1970, piteștenii nu i-au putut învinge pe brașoveni, nici în deplasare nici acasă. Iată, de altfel, rezultatele: 1969—70: 2—3 și 2—2, 1970—71: 0—1 și 0—3, 1971—72 (anul trecut, cînd F. C. Argeș a cîștigat campionatul!): 1—2 și 0—2. Iar în ediția 1967—68, cînd Steagul roșu s-a clasat pe ultimul loc, retrogradînd în divizia B, F.C. Argeș a trebuit să se supună și atunci tradiției: 0—0 și 1—2. Cred că v-am indispus pe ziua de astăzi!

ION CÎRSTEA, CHITILA. Palmaresul echipei naționale de fotbal a avut, de-a lungul anilor, mai multe... versiuni. În ultimul timp, s-a căzut de acord asupra unuia dintre aceste palmarese, care a devenit, astfel, ca să spunem așa, oficial. Cu o ocazie oarecare — eventual în programul unui meci internațional — el va fi publicat. Altfel, dorința dv este foarte greu de îndeplinit.

Ilustrații de N. CLAUDIU

ȘTIAȚI CĂ...

...tabela de marcaj a terenului de fotbal din Tulcea este instalată într-o... moară de vînt? Găsită undeva, pe meleagurile tulcene, vechea moară, lăsată în paragină, a fost restaurată și adusă pe stadion, învîrtirea manuală a palelor ei constituind acum sufletul galeriei echipei Delta din localitate!

Desen de Virgil TOMULEȚ

...în timpul finalei „Cupei Davis", lui Ion Țiriac i s-a oferit un... trifoi cu patru foi? Expeditoarea acestui inedit cadou a fost, tînăra Monica Moraru, elevă în clasa a XII-a a liceului nr. 39 din Capitală.

★

...după unul din turneele de sală din cadrul campionatului masculin de handbal, desfășurat în urmă cu cîteva luni la Iași, eternele rivale Steaua și Dinamo s-au trezit că au aceleași locuri în acceleratul Iași — București? Mai rapizi pe... contraatac, dinamoviștii au ocupat primii locurile, dar cînd au văzut că adversarii lor riscă să stea în picioare pînă în Capitală, i-au primit în compartimente, împărțind frățește locurile!

★

...japonezul Higaki a străbătut 5 400 de kilometri, cu bicicleta, pentru a-și vedea logodnica? Dar, să vă spunem și cine este persoana pentru care Higaki a făcut atîta drum. Este vorba de elvețianca Marie-Therese Nadig, campioană olimpică de schi, de care s-a îndrăgostit cu prilejul Jocurilor Olimpice de iarnă de la Sapporo.